

FOTO: MARTIN LEHMANN

Udviklingsminister Ulla **Tørnæs** forkyndte i sidste uge, at det skulle være slut for private organisationer at fortælle om **ulande** for offentlige midler. Det må de selv finde **pengene** til. Politiken prøver at finde ud af, hvordan det hænger sammen med, at hun stadig finder oplysning vigtig.

»**Man kan ikke uden videre sige, at det her er en nedprioritering. Det er en omlægning af statens ressourcer**«

Af Poul Exner

Politiken: *Hvis ide var det at flytte penge fra oplysning om udviklingslandene til projektarbejde?*

Tørnæs: »I regeringen har vi besluttet os for, at de midler, som i dag kan bruges af ngo'erne til oplysnings- og formidlingsopgaver i Danmark, fremover skal bruges til projekter i udviklingslandene. Det er en beslutning, som bliver truffet i regeringen.«

Politiken: *Hvis var ideen? Var det din ide?*

Tørnæs: »Det er en regeringsbeslutning.«

Politiken: *Kan du ikke komme nærmere ind på, hvis ide det var?*

Tørnæs: »Jamen sådan plejer vi jo ikke ... Hvem der inspirerer os til de beslutninger, vi træffer, tror jeg ikke, vedkommer Politikens læsere.«

Politiken: *Hvad er formålet med forslaget?*

Tørnæs: »Formålet er at sikre, at flest muligt af de midler, som vi har til rådighed til udviklingsbistand, går til projekter i udviklingslandene.«

Politiken: *Er der da ikke længere behov for oplysningsarbejde?*

Tørnæs: »Jo bestemt. Det forventer jeg da også, at ngo'erne fortsat vil varetage. Jeg går ud fra som en selvfølge, at ngo'erne også fremover har behov for at formidle deres viden og oplyse om, hvad de egentlig står for og arbejder med. Fremover skal det bare være for egne midler.«

Politiken: *Du har sagt, at du er optaget af, at så mange penge som muligt går til projekt- og udviklingslande, så du flytter 32 millioner oplysningskroner inden for et budget på cirka 11 milliarder. Hvordan hænger det sammen med, at du samtidig anser oplysning for vigtig?*

Tørnæs: »Jamen det hænger da meget godt sammen. 32 millioner er da mange penge. Man kan lave mange projekter. Man kan lave vandbrønde, man kan lave meget undervisning ...«

Politiken: *Men er det ikke en nedprioritering af oplysningsopgaven?*

Tørnæs: »Det er et spørgsmål om, hvem der betaler oplysnings- og formidlingsopgaven. Og det er jo ikke sådan, at jeg lukker for muligheden for at formidle og oplyse om de aktiviteter.«

Politiken: *Kan det ses som andet end en nedprioritering af oplysningsopgaven?*

Tørnæs: »Det her handler om, at de midler, som vi bruger fra statens side, bliver brugt på projekter i de fattige lande.«

Politiken: *Kan det ses som andet end en nedprioritering af oplysningsopgaven?*

Tørnæs: »Det her drejer sig om at sikre, at flest muligt af de danske skatteydermidler bliver brugt på projekter i de fattige lande. Ngo'erne får mulighed for at lave projekter for yderligere 32 millioner kroner. Og det tror jeg faktisk, der kan laves rigtig mange projekter for.«

Politiken: *Men kan det ses som andet end en nedprioritering af oplysningsopgaven?*

Tørnæs: »Det er muligt, at 32 millioner ikke synes af ret meget i vores store samlede budget, men ser man på det i relation til, hvad et projekt koster, så er jeg faktisk af den opfattelse, at man kan få rigtig meget for det.«

Politiken: *Men ser man 32 millioner i relation til det oplysningsarbejde, der gøres, hvordan kan det her forslag så ses som andet end en nedprioritering af oplysningsopgaven?*

Tørnæs: »Jamen det er jo en omlægning af, hvordan vi bruger de

offentlige midler, og der har vi besluttet, at ngo'erne fremover ikke længere skal have mulighed for at få finansieret deres oplysnings- og formidlingsopgave af skatteydernes ...«

Politiken: *Så det er altså en nedprioritering fra statens side af oplysningsopgaven?*

Tørnæs: »... Men at det er en opgave, som ngo'erne selv må varetage.«

Politiken: *Så staten nedprioriterer altså løsningen af oplysningsopgaven?*

Tørnæs: »Vi omlægger vores midler, sådan så de bruges på projekter i de fattige lande.«

Politiken: *Vil det sige, at staten nedprioriterer oplysningsopgaven ved at fjerne 32 millioner? Eller er det en opprioritering? Eller skulle det være lige meget?*

Tørnæs: »Jeg synes sådan set, at jeg har svaret på det spørgsmål om, hvad det her drejer sig om.«

Politiken: *Jamen, du har ikke svaret på, om det kan ses som andet end en nedprioritering af oplysningsopgaven?*

Tørnæs: »Det kommer da an på, hvem man er. Jeg går ud fra, at man som ngo har et behov for at oplyse offentligheden om, hvad det er, man står for som ngo. Man kan ikke uden videre sige, at det her er en nedprioritering. Det er en omlægning af statens ressourcer.«

Politiken: *Så staten nedprioriterer oplysningsopgaven?*

Tørnæs: »Staten har valgt at bruge vores midler på projekter i fattige lande frem for at finansiere ngo'ers oplysnings- og formidlingsopgave. Det må varetages af ngo'erne selv fremover. Jeg forestiller mig ikke, at ngo'erne ikke vil oplyse om deres aktiviteter.«

Politiken: *Tror du, de er i stand til at*

finde et tilsvarende beløb?

Tørnæs: »Det kan jeg ikke svare dig på, men jeg går ud fra, at når man er ngo, og man har et bagland i form af medlemmer, der betaler medlemsbidrag, at så er man også interesseret i at bruge ressourcer på at fortælle, hvad det egentlig er, man står for, og hvad det egentlig er, man arbejder med.«

Politiken: *Så spejderbevægelserne må sætte kontingentet op, hvis de skal fortsætte deres meget roste oplysningsarbejde?*

Tørnæs: »Jamen jeg ønsker ikke at blande mig i, hvordan de enkelte ngo prioriterer og fastsættelser medlemskontingentet. Det er og bliver en opgave for den enkelte ngo's medlemmer at beslutte det.«

Politiken: *Du har altså ikke tænkt over, hvad konsekvenser er for de organisationer, der mister...*

Tørnæs: »At jeg ikke vil blande mig i det, er ikke det samme som, jeg ikke har tænkt over det. Men jeg vil ikke blande mig i, hvordan man prioriterer i den enkelte ngo. Og jeg vil heller ikke blande mig i, hvordan man fremover tilrettelægger ngo'ens virke. Det mener jeg bestemt ikke er min opgave.«

Politiken: *Tror du, at oplysningsarbejdet vil fortsætte på samme niveau og med samme kvalitet som hidtil?*

Tørnæs: »Det er ikke sikkert, at det fortsætter på samme niveau. Der er jo ingen, der overhovedet har nogen som helst fornemmelse af, om udbud og efterspørgsel her er i harmoni med hinanden. Det har været udbudsbestemt, i og med at der hvert år har været et fast beløb, man har kunnet bruge. Ingen aner, om det modsvarer det behov, der har været. Det kan være, det vil ændre sig fremover. Altså at der kommer bedre harmoni mellem udbud og efterspørgsel.«